

1

— **М**усимо вирушити в бар і відсвяткувати це. Патетична пропозиція сусіда мене анітрохи не здивувала. Кері Тейлор завжди знаходив приводи для святкування, хоч би які вони були несуттєві. Мені це здавалося невід'ємною частиною його шарму.

— Пити всю ніч перед першим робочим днем? Чомусь мені ця ідея не дуже подобається.

— Ну ж бо, Єво!

Кері всівся просто на підлогу нашої нової вітальні серед десятка коробок, що лишилися нерозпакованими після переїзду, і всміхнувся чарівною усмішкою. Ми вже кілька днів тільки те й робили, що розпаковували ті кляті коробки, але він усе одно виглядав приголомшливо, як завжди. Стрункий, темноволосий і зеленоокий, Кері належав до того типу чоловіків, які в будь-який день свого життя мають вигляд на всі сто. Мене б це мало обурювати, якби тільки він не був для мене найдорожчою у світі людиною.

— Та я ж не кажу, що треба набратися по самі вінця, — наполягав він. — Келих-другий вина. Ми могли б посидіти там з годинку і до восьмої вже бути вдома.

— Не знаю, чи зможу повернутися вчасно, — мовила я, киваючи на спортивну майку та штани для йоги. — Я збиралася прогулятися до роботи, а після того заскочити в спортзал.

— Іди швидко, тренуйся ще швидше.

Вигнута брова Кері змусила мене розсміятися. Одного дня його обличчя на мільйон доларів з'явиться на білбордах і обкладинках модних журналів, можна навіть не сумніватися. Незалежно від виразу на лиці, він мав вигляд незрівнянний.

— Може, краще завтра після роботи? — запропонувала я натомість. — Якщо мені вдасться пережити перший робочий день, принаймні буде що святкувати.

— Домовились. Якраз перевіримо, чи годиться наша нова кухня для вечері.

— Е-е... — Кулінарія була одним із захоплень Кері, але однозначно не належала до числа його талантів. — Чудово.

Здувши норовливе пасмо волосся з обличчя, він усміхнувся до мене.

— У нас така кухня, за яку більшість ресторанних шеф-кухарів ладні були б убити. На ній просто неможливо погано готувати.

Скептично поглянувши на нього, я похитала головою — вирішила промовчати й не встрявати в дискусію щодо приготування їжі. Спустившись на ліфті на перший поверх, я всміхнулася швейцару, який широко прочинив переді мною входні двері.

Я вийшла на вулицю й відчула, як аромати та гомін заклопотаного Мангеттена огортають мене, запрошуючи поринути в їхню круговерть. Здавалося, не лише сотні кілометрів відділяли мене від колишнього будинку в Сан-Дієго — виникало таке відчуття, що це взагалі було в іншому житті. Два величезні мегаполіси: один — безмежно стриманий та сповнений чуттєвої розміреності, інший — налитий життям і бурливою енергією. І хоч я мріяла собі жити в Брукліні, у будиночку без ліфта, довелося натомість оселитися у Верхньому Вест-Сайді — я-бо

слухняна дочка! Якби не Кері, що погодився винаймати квартиру разом зі мною, я б захиріла від туги та самотності в помешканні, місячна орендна плата за яке становить більше, ніж чимало людей заробляє за цілий рік.

Швейцар привітався до мене, піднісши руку до капелюха.

— Добрий вечір, міс Тремелл. Викликати вам таксі?

— Ні, спасибі, Поле. — Я сперлася на п'ятки кросівок. — Пройдуся пішки.

— По обіді стало прохолодніше, — усміхнувся він. — Тож прогулянка має бути приємною.

— Мені сказали, що в червні варто насолоджуватися гарною погодою — поки не стало до біса спекотно.

— Надзвичайно слухна порада, міс Тремелл.

Виходячи з будинку, я звернула увагу на навіс над входом — ультрасучасна скляна конструкція, що дивним чином контрастувала з виглядом будівлі та кварталу загалом, у якому відчувалася велич давнини. На вулиці, між тим, було відносно тихо, і я з великою насолодою пройшла пішки під тінню зелених крон, перш ніж занурилася в метушню та гамір на Бродвеї. Одного дня, досить скоро, я, мабуть, звикну до цього шаленого ритму, але нині мені все ще було ніяково — ніби я влізла до Нью-Йорка, наче злодій до квартири. У мене було житло, робота, але призвичаїтися до деяких речей було складніше: приміром, у метро я досі насторожено роззиралася навсібіч, а спіймати таксі взагалі було для мене нереальним завданням. Крім того, мені коштувало зусиль ходити по вулицях і не витріщатися на все довкола. Чесно кажучи, було важко: навколо мене вирувало життя, і на кожному кроці траплялося *так багато* речей, про які хотілося дізнатися.

Органи чуття працювали на повну, приголомшені дивовижною сумішшю запаху вихлопних газів з ароматами їжі на пересувних ятках, криками рознощиків — з музикою у виконанні

вуличних артистів, надзвичайним і неповторним ансамблем облич, стилів і акцентів, незрівнянних шедеврів архітектури... І сила-силенна автомобілів. *Боже мій*. Такого скупчення автівок, що тяглися нескінченним шаленим потоком, я, здається, ніколи ніде не бачила.

Крізь повінь жовтих таксі, що текла вулицями, завжди намагалася пробратися якась рятувальна машина — чи то швидка, чи патрульна автівка поліції, чи то пожежна машина, — оглушуючи вищанням електронних сирен. У захваті я спостерігала за величезними сміттевозами, що сновигали крихітними вуличками з одностороннім рухом, і за машинами кур'єрської доставки, які запросто маневрували в тисняві автомобільних заторів, намагаючись вкластися в жорсткі строки.

Корінні мешканці Нью-Йорка впевнено простували у власних справах — для них це місто було таким само звичним та комфортним, наче улюблена пара взуття. Вони не роздивлялися з романтичним захопленням пару, що клубочилася у вибоїнах та виривалася з вентиляційних решіток на тротуарах; вони навіть не вели бровою, коли земля раптом вібрувала в них під ногами, — вони точно знали, що то їде поїзд метро, тоді як я лиш залякала, підібгавши пальці ніг, і всміхалася, наче ідіотка. Нью-Йорк захопив мене, ніби новий любовний роман. Я дивилася на все око — і він відкривався переді мною.

Тож дорогою до нового офісу я стримувала себе як могла. Невідомо ще було, як складеться моя робота в ньому, але принаймні я досягла свого. Я хотіла заробляти на життя власними силами, і це означало, що на початку мені світили лише найнижчі щаблі. Отже, починаючи з наступного ранку я працюватиму помічником Марка Гарріті в компанії «Вотерс Філд'н'Ліман» — одній із провідних рекламних агенцій Сполучених Штатів. Мій вітчим, відомий фінансист Річард Стентон, був страшенно роздратований, дізнавшись, що я зібралася виходити на роботу. До того ж